

Arrest

nr. 78 429 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 augustus 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 november 2011 werd de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd verzoeker op 11 januari 2012 betekend en is de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4° lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 28.06.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar een medische attest in bijlage, doch op deze attesten wordt evenmin de graad van ernst van de ziekte vermeld. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 15.06.2011, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden werpt verzoeker de schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt, na het citeren van de motivering van de bestreden beslissing:

"(...) Repliek:

Art. 9ter § 1, 4° lid Vreemdelingenwet voorziet:

"Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over, zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling".

In art. 9ter § 3, 3° voorziet de wet dat de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaart:

"3. Indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in paragraaf 1, 4° lid."

** Onder hoofdstuk B van het standaard medisch attest, opgesteld door Dr. Decanniére op 28.06.2011, staat vermeld:*

"Patiënt is politieke vluchteling. Hij heeft een angststoornis ontwikkeld met paniekaanvallen en smetvrees. Dit belet zijn normaal functioneren op dit moment. Psychologische opvolging is noodzakelijk en aangevraagd.

Mitralisklepstenose waarvoor regelmatige cardiologische opvolging nodig is."

Stuk 5 van de door verzoeker neergelegde medische stukken betreft een rapport van een specialist longziekten/ thoracale oncologie Middelheim van 15.12.2010.

Het vermeldt volgende diagnose en antecedenten: "Mitralisklepstenose op 1,67cm; microscitaire anemie, verdenking Alphathalassemie MI; tachykaart; VIT B12 deficiëntie".

Stuk 6 van de bijgevoegde medische stukken betrof een rapport van Dr. Renquin, Middelheim, afdeling cardiologie, van 11.08.2010, die besloot:

"Gezien patiënt redelijk tachycardt is, stel ik voor om Bisoprolol 5mgr per d. aan de behandeling toe te voegen om de diastolische vullingstijd te verlengen. Zo patiënt in de toekomst VKF zou vertonen, dient orale anticoagulatie opgestart te worden. Bij probleemloos verloop zien we patiënt binnen één jaar terug".

Stuk 7 betreft een echocardiografie van 18.08.2010.

Stuk 8 betreft een schrijven van Dr. Grubben, neuroloog, van 22.05.2009, die besluit: "Hoofdpijnklaften die in eerste instantie doen denken aan spanningshoofdpijn. Gezien anamnese toch mogelijk factor smetvrees. Ter uitsluiting plan ik een CT hersenen en EEG. Na uitvoering hiervan zie ik deze man terug op controleraadpleging".

Dit werd bevestigd in het schrijven van 26.06.2009 (stuk 9).

Al deze medische getuigschriften getuigen van de noodzaak aan psychiatrische en medische opvolging i.v.m. de hart — en longklachten van verzoeker. Opvolging en medische behandeling bleken noodzakelijk, bij niet opvolging was er sprake van mogelijk hartfalen. Het is juist dat nergens in deze stukken het woord "ernst" vermeld wordt, doch het is anderzijds zeer duidelijk dat in zowel het standaard medisch getuigschrift als de andere medische stukken voldoende het ziektebeeld wordt beschreven, de noodzakelijk geachte behandeling vermeld wordt en derhalve ook een bepaalde graad van ernst.

** Het is duidelijk dat de graad van ernst voorwerp van discussie kan zijn onder medici.*

Daarom voorziet art. 9ter § 1 alinea 5 in de mogelijkheid dat een door verweerder aangeduide geneesheer een advies verschaft, zowel wat betreft de vermelde ziekte, de graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling.

Hiertoe kan de geneesheer — adviseur de vreemdeling zelfs persoonlijk onderzoeken of eveneens bijkomend advies inwinnen van deskundigen, waaronder de specialisten die verzoeker reeds onderzochten in het verleden (in de praktijk blijkt zeer weinig van deze mogelijkheid gebruik te worden gemaakt).

* Weliswaar post factum wordt de graad van ernst ook aangetoond en bewezen door het feit:

- dat verzoeker van 28.12.2011 t/m 07.01.2012 werd opgenomen op de afdeling cardiologie van ZNA Stuivenberg (stuk 3)

- dat hij in ZNA Middelheim werd opgenomen voor een hartoperatie die ondertussen is uitgevoerd;

* Verweerder stelt zich zeer formalistisch op voor wat betreft de vermeldingen van de graad van ernst van de ziekte, vermelding die niet door verzoeker maar wel door de geconsulteerde arts wordt gedaan.

Het is niet verzoeker die het medisch attest opstelt, doch een door hem geraadpleegde dokter, huisarts of specialist.

Een mogelijke vorm van nonchalance in hoofde van deze laatste mag dus niet in het nadeel van verzoeker spelen, zoals dit ook niet zou kunnen indien het geschrift van de dokter (quasi)onleesbaar zou zijn.

In casu dient aanvaard te worden dat, ook indien het woord 'ernst' niet letterlijk wordt gebruikt door de dokter, het geheel van de voorgelegde medische stukken kan aantonen welke de aard van de ziekte is, welke de mogelijke ernst ervan is en de noodzakelijk geachte behandeling.

Het feit dat bij het wettelijk vereiste standaard medisch attest nog verschillende andere attesten worden gevoegd - wat ook in de wet wordt voorzien, waarvoor verwezen wordt naar art. 9ter § 1, 3^e lid: "De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte..." — toont aan dat verweerder, bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, zich niet dermate formalistisch en stereotiep mag opstellen dat medische regularisatieaanvragen om de haverklap enkel en alleen om dergelijke formele reden worden geweigerd.

* Omtrent deze discussie is al heel wat rechtspraak gekomen, waarbij het uitgangspunt steeds is: het vermelden van voldoende medische informatie is en blijft essentieel, vermits ten gronde moet kunnen geoordeeld worden of de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit.

Uit de arresten van de RvV, respectievelijk nr. 65.055 van 25.07.2011 en nummer 67.937 van 05.10.2011, vloeit voort:

- Indien het standaard medisch attest onvoldoende de graad van ernst zou

beschrijven, dan kan het volstaan dat de noodzakelijk geachte informatie zich in de bijlage bij het standaard medisch attest bevindt. Het geen rekening hiermee houden houdt een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel.

- Indien het standaard medisch attest enkel summier de ernst vermeldt ("gravité importante"), dan is het toch kennelijk onredelijk onvoldoende rekening te houden met de verschillende andere attesten die gevoegd waren ter bevestiging van de ziekte en de graad van ernst. Bovendien komt het niet aan de gemachtigde van de Staatsecretaris toe om te oordelen dat de omschrijving van de graad van ernst niet voldoende is, vermits deze geen arts is.

Er is sprake van schending van de materiële motiveringsplicht.

Mutatis mutandis kan deze rechtspraak probleemloos toegepast worden op onderhavig geval."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Verzoekers kritiek komt er in wezen op neer dat hij erkent dat de graad van ernst van zijn aandoening niet in het standaard medisch getuigschrift noch de bijlagen wordt vermeld, doch dat hij meent dat het volstaat dat deze graad van de ernst kan worden afgeleid uit het standaard medisch getuigschrift en de andere documenten die bij de aanvraag werden gevoegd.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen. De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de volgende elementen, voor wat betreft de beslissing houdende de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf: `Reden: Artikel 9ter - k 3, 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid. Uit artikel 9ter §1, 4° lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medische getuigschrift dd. 28.06.2011 toont geen enkele

uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Op het standaard medische getuigschrift wordt verwezen naar een medisch attest in bijlage, doch op deze attesten wordt evenmin de graad van de ernst van de ziekte vermeld. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter, § 1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. Artikel 9ter §3, 3° van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 stipuleert dat:

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk ..

1° (-.)

2° (...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° (...).

Terwijl conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift dient te voldoen aan de volgende voorwaarden:

'Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.' In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat het standaard medische getuigschrift de graad van ernst niet vermeldt, en evenmin in de attesten waarnaar als bijlage wordt verwezen de graad van de ernst wordt vermeld. Deze vaststelling kan niet ernstig worden betwist, en wordt ook niet betwist door de verzoekende partij. In het voorgelegde medische getuigschrift werd slechts het volgende vermeld:

"B/ DIAGNOSE: (gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend):

Patiënt is politiek vluchteling. Hij heeft een angststoornis ontwikkeld met paniekaanvallen en smetvrees. Dit belet zijn normaal functioneren op dit moment. Psychologische opvolging is noodzakelijk en aangevraagd. Mitraliskleopstenose waarvoor regelmatig cardiologische opvolging nodig is." Een eenvoudige lezing van het getuigschrift toont aan dat wel melding wordt gemaakt van de ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling, doch nergens melding wordt gemaakt van haar graad van ernst. Verder heeft verzoeker een aantal andere attesten gevoegd, waarin melding gemaakt wordt van de anamnese, gevoerde onderzoeken, antecedenten, te nemen medicatie, doch waarin, zoals ook expliciet gemotiveerd in de bestreden beslissing, geen melding wordt gemaakt van de graad van de ernst. Verzoeker geeft ook niet aan welke vermelding uit bovenstaande passage in het standaard medische getuigschrift, de graad van de ernst zou uitdrukken, dan wel waar in de andere gevoegde attesten dit zou gebeuren. Integendeel erkent hij in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk dat de graad van de ernst niet expliciet wordt vermeld, doch wel (en enkel) het ziektebeeld en de noodzakelijk geachte behandeling, waaruit hij evenwel ten onrechte meent te mogen afleiden dat hieruit een "bepaalde graad van ernst" volgt. De verwerende partij laat gelden dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de voorgelegde stukken, zulks kan niet volstaan opdat voldaan is aan de voorwaarde van vermelding van de graad van ernst in de zin van art. 9ter van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker wil voorhouden, dient conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is. Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk in toepassing van art. 9ter §3 van de Vreemdelingenwet. Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). "Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het medisch attest drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het medisch attest van 21 december 2010 dat verzoeker voorlegde hij zijn aanvraag van 12 januari 2011 blijkt dat het volgende werd vermeld. diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aan vraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (..) Angst, Depressie (chronische onzekerheid) Oesofagitis". In het medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de noodzakelijk geachte behandeling (medicatie) en de duur ervan (één jaar). Uit het medisch getuigschrift blijkt dat hij "diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aarden de ernst van de aandoeningen' enkel wordt vermeld wat de aandoeningen zijn. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter,

§ 3, 3° van de Vreemdelingenwet . Waar verzoeker meent dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de woorden "chronische onzekerheid" en uit de rest van het medisch attest, kan hij niet worden gevolgd. Artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest." (R.v.V. nr. 62.224 van 27 mei 2011, vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Alsook:

"In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het medisch getuigschrift dat verzoeker voorlegde, niet voldoet aan artikel 9 ter § 3, 3° van de vreemdelingenwet: het voldeed niet aan de voorwaarden van artikel 9 ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, het vermeldt niet de graad van ernst van de aandoening. Uit de bewoordingen van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het medisch attest drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het medisch attest van 31 maart 2011 dat verzoeker voorlegde bij zijn aanvraag van 5 mei 2011 blijkt dat het volgende werd vermeld: "Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend (...)lombosciatalgie et douleurs genoux". In het medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de actuele behandeling (medicatie en kine) en de duur ervan (3 maanden). Uit het medisch getuigschrift blijkt dat bij "diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen" enkel wordt vermeld wat de aandoeningen zijn. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9 ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker meent dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de woorden "lombosciatalgie et douleurs genoux" en uit de rest van het medisch attest, kan hij in casu niet worden gevolgd. Artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst in casu impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest. Verzoeker stelt dat het standaard medisch attest niet verwijst naar de graad van ernst van de aandoeningen maar slechts naar de ernst van de aandoeningen en dat er dus door dit medisch getuigschrift niet gevraagd wordt naar de graad van ernst van de aandoening. De tekst van artikel 9 ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet is echter duidelijk: "Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling" Verzoeker maakt aldus met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaarde." (R.v.V. nr. 68.505 van 17 oktober 2011, vetschrift en onderlijning toegevoegd) En

"Voor zover verzoekers laten gelden dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt zijn appreciatie te geven over de ernst van de aandoening, maar dat dit dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in casu niet heeft getracht een medische beoordeling te geven, maar louter is nagegaan of aan de toepasselijke wettelijke bepalingen is voldaan. Door vast te stellen dat in het standaard medische getuigschrift van 21 april 2011 enkel de aandoeningen worden vermeld en de noodzakelijk geachte behandeling, maar niet de graad van ernst van deze aandoeningen, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins in de plaats gesteld van een ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde heeft louter geoordeeld dat niet werd voldaan aan de voorschriften van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, met name het vierde lid van § 1 dat voorschrijft "Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling." en § 3, 3° dat bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard "indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid. Waar verzoekers verder de mening zijn toegedaan dat een psychische aandoening, zo onder meer een posttraumatische depressie, een ernstige aandoening is en dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de term "posttraumatische depressie", kunnen zij niet worden gevolgd. Artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de aard van de aandoening zelf. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringplicht en van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen." (R.v.V. nr.

78.395 van 28 oktober 2011, vetschrift en onderlijning toegevoegd) Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoeker erkent verderop in zijn verzoekschrift overigens andermaal dat de graad van de ernst niet blijkt uit de voorliggende attesten, doch meent dat deze blijkt uit een opname in het ziekenhuis vanaf 28.12.2011, zijnde aldus manifest nadat de bestreden beslissing al was genomen. Terwijl zijn beweringen dat hij niet het slachtoffer kan zijn van een nonchalance in hoofde van de arts die het medische getuigschrift opstelde, evenmin dienstig is. Uiteraard dient een medisch getuigschrift te worden opgesteld door een arts en niet door verzoeker zelf; anders zouden het ook geen medische attesten zijn. Echter is artikel 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk, en dient de vreemdeling die een machtiging tot verblijf aanvraagt om medische redenen, aan zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift te voegen dat de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. De verwerende partij laat verder gelden dat verzoekers verwijzing naar rechtspraak, waarbij hij niet aantoonde zich in dezelfde feitelijke omstandigheden te bevinden, niet dienstig is om zonder meer te kunnen besluiten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Temeer daar uit de in casu bestreden beslissing o.m. blijkt dat ook met de aan de aanvraag en het standaard medisch getuigschrift reeds gevoegde attesten, rekening werd gehouden door de gemachtigde en hierover gemotiveerd werd in de beslissing. Tot slot laat verwerende partij gelden dat uit de vreemdelingenwet en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan, aan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principe-arrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, waarmee de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42). De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden. In *D. vs. The United Kingdom* motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the *D.* case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support "

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak *D.* bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levens einde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning." Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het

EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken. Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)). In casu merkt de verwerende partij op dat verzoeker zelfs niet aangeeft wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft geen gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk in welke mate de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot gevolg kan hebben. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid oordeelde terecht dat verzoekers aanvraag als onontvankelijk diende te worden geweigerd. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen en ten genoegen van recht gemotiveerd, zonder miskennis van de beginselen van behoorlijk bestuur waarvan verzoeker de schending aanvoert. Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RVS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...)”

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard omdat het medisch getuigschrift dat voorgelegd werd, niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. In casu

wordt vastgesteld dat het voorgelegde medisch getuigschrift geen enkele uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte en dat op de bijgevoegde medische attesten evenmin de graad van ernst van de ziekte wordt vermeld. Op grond van voormelde vaststellingen concludeert de verwerende partij: *“Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”*

2.6. Verzoeker betwist volgende vaststelling in de bestreden beslissing op zich niet: *“Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007.”*

2.7. Het door verzoeker overgemaakte standaard medisch getuigschrift van 28 juni 2011 dat ingediend werd ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Onder de rubriek *“(B) Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend. Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. Specialistisch verslag).”* werd het volgende ingevuld: *“Patiënt is politiek vluchteling. Hij heeft een angststoornis ontwikkeld met paniekaanvallen en smetvrees. Dit belet zijn normaal functioneren op dit moment. Psychologische opvolging is noodzakelijk en aangevraagd. Mitralis-kleopstenose waarvoor regelmatig cardiologische opvolging nodig is.”*

2.8. De stukken 5 tot en met 8 die verzoeker voegde bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging en die hij omschrijft in zijn verzoekschrift, zijn medische stukken die globaal handelen over gevoerde of geplande onderzoeken, diagnoses en de noodzakelijk geachte behandeling en tevens de antecedenten van verzoeker weergeven.

2.9. Geen enkel door verzoeker overgemaakt stuk beschrijft de ernst van verzoekers aandoening, wat verzoeker ook toegeeft wanneer hij in zijn verzoekschrift stelt *“Het is juist dat nergens in deze stukken het woord “ernst” vermeld wordt.”* Noch uit de inhoud van elk door verzoeker overgemaakte stuk noch uit het geheel van de door verzoeker overgemaakte stukken, waarvan verzoeker zelf stelt in zijn verzoekschrift dat hierin globaal *“het ziektebeeld wordt beschreven (en) de noodzakelijk geachte behandeling”* kan door een leek, wat de gemachtigde van de staatssecretaris is, de ernst van de aandoening afgeleid worden, laat staan de graad van ernst. Er anders over oordelen zou betekenen dat de verwerende partij bij haar oordeel of de wettelijke voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde vervuld is dat het overgemaakt medisch getuigschrift bepaalde vermeldingen bevat, waaronder de graad van ernst van de aandoening of pathologie, over medische kennis zou dienen te beschikken, wat niet kan verwacht worden van de gemachtigde van de staatssecretaris, aan wie de wetgever in artikel 9 ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet de bevoegdheid heeft gegeven om de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk te verklaren indien het medisch getuigschrift niet de in artikel 9 ter, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde vermeldingen bevat.

2.10. Waar verzoeker de graad van ernst van een aandoening het voorwerp acht van discussie onder medici dient de Raad op te werpen dat de beoordeling van de ernst van de aandoening conform het gestelde in artikel 9 ter, §1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, toekomt aan de ambtenaar-geneesheer en dat dit voorwerp van discussie kan zijn onder medici. Te dezen betreft het echter geen beoordeling van de graad van ernst van een aandoening doch wel de vaststelling dat geen enkel door verzoeker overgemaakt stuk de graad van ernst van de aandoening vermeldt.

2.11. Verzoeker kan ter ondersteuning van zijn betoog niet dienstig stukken overmaken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing, wat verzoeker ook lijkt te beseffen wanneer hij toegeeft dat *“weliswaar post factum”* hiermee volgens hem de graad van ernst aangetoond wordt. Verwerende partij kan niet verweten worden de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden te hebben door geen rekening te houden met stukken waarvan ze niet op de hoogte kon zijn op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof.

2.12. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij zich zeer formalistisch heeft opgesteld voor wat betreft de vermeldingen van de graad van ernst van de ziekte, maar gaat eraan voorbij dat het een wettelijk voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde is dat het medisch getuigschrift onder meer de graad van ernst van de aandoening dient te vermelden. Waar verzoeker wijst op een zekere *“nonchalance”* in hoofde van de geraadpleegde arts en hiermee dus eigenlijk toegeeft dat deze de graad van ernst van de

aandoening niet vermeld heeft, dient de Raad op te werpen dat verzoeker zich in deze niet kan verschuilen achter een onachtzaamheid van een door hemzelf geraadpleegde arts.

2.13. Verzoeker kan niet dienstig betogen dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt om te oordelen dat de omschrijving van de graad van ernst niet voldoende is, aangezien in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de omschrijving van de graad van ernst niet voldoende is, doch wel dat er “*geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte*” gedaan wordt noch in het overgemaakte standaard medisch getuigschrift, noch in de overgemaakte medische attesten.

2.14. Waar verzoeker rechtspraak aanhaalt van de Raad dient de Raad op te merken dat verzoeker nalaat in concreto te duiden dat zijn situatie gelijkaardig is aan de situatie van de vreemdelingen waarop de aangehaalde arresten betrekking hebben. Zijn simpele vaststelling dat “*Mutatis mutandis [...] deze rechtspraak probleemloos [kan] toegepast worden op onderhavig geval*” volstaat te dezen niet. Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c))

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA